

RETTENS DOM (Tredje Afdeling)

14. april 1994 ^{*}

I sag T-10/93,

A., Xalapa (Mexico), ved advokat Nathalie Leclerc-Petit, Montpellier, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat François Prum, 13 B, avenue Guillaume,

sagsøger,

støttet af

Union syndicale-Bruxelles ved advokat Jean-Noël Louis, Bruxelles, og Union syndicale-Luxembourg ved advokaterne Gérard Collin og Thierry Demaseure, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener,

intervenienter,

^{*} Processprog: fransk.

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Sean van Raepenbusch, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand dels om annullation af Kommissionens afgørelse af 16. marts 1992, hvorved Kommissionen bekræftede den af Kommissionens Lægetjeneste afgivne negative udtalelse og afslog at ansætte sagsøgeren som fuldmægtig, og dels om, at sagsøgeren tilkendes erstatning for den ikke-økonomiske skade, han har lidt,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, R. García-Valdecasas, og dommerne B. Vesterdorf og J. Biancarelli,

justitssekretær: H. Jung,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 26. januar 1994,

afsagt følgende

Dom

Sagens faktiske omstændigheder

- 1 Sagsøgeren havde bestået den almindelige udvælgelsesprøve KOM/A/696, der blev afholdt med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve af fuldmægtige med speciale i udviklingssamarbejde, navnlig inden for landbrug i tropiske og subtropiske områder. Kommissionen meddelte ved skrivelse af 5. juli 1991 sagsøgeren, at han var blevet optaget på listen over ansættelsesreserven.

- 2 Sagsøgeren gennemgik den 24. oktober 1991 i Kommissionens Lægetjeneste den i artikel 33, stk. 1, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herafter benævnt »vedtægten«) omhandlede lægeundersøgelse.

- 3 Det står fast, at sagsøgeren under denne undersøgelse af egen drift over for den rådgivende læge oplyste, at han var seropositiv, og at han helt frivilligt lod sig underkaste en test til eftersporing af human immunal deficiency virus (HIV). Det blev under undersøgelsen aftalt, at sagsøgerens praktiserende læge, dr. F., skulle fremsende en ajourført lægelig udtalelse som supplement til de undersøgelser, som institutionens rådgivende læge gennemførte eller foreskrev.

- 4 Ved skrivelse af 28. november 1991 afgav Kommissionens rådgivende læge en udtalelse, der konkluderede, at sagsøgeren var fysisk uegnet. Skrivelsen har følgende ordlyd:

»Som ansøger til en stilling som fuldmægtig inden for AVS-delegationerne har De den 24. oktober 1991 i Kommissionens Lægetjeneste gennemført den lægeundersøgelse, der i vedtægten for tjenestemænd er foreskrevet før ansættelsen.

Under denne undersøgelse oplyste De over for mig, hvilken sygdom De lider af. Vi aftalte, at jeg skulle have tilsendt en ajourført lægelig udtalelse fra Deres praktiserende læge, dr. F., som supplement til undersøgelserne i forbindelse med Deres lægeundersøgelse før ansættelsen.

Jeg har modtaget dr. F.'s erklæring af 14. november 1991 den 25. november 1991.

Jeg beklager at måtte meddele Dem, at Lægetjenesten på grundlag af den undersøgelse, der har fundet sted i Lægetjenesten, og på grundlag af dr. F.'s erklæring ikke kan afgive en udtalelse om, at De er fysisk egnet til at beklæde den stilling, De er ansøger til.

Denne uegnhed må naturligvis ses i sammenhæng med arten af den stilling, De har ansøgt om.«

- 5 Sagsøgeren forelagde herefter sagen for det i vedtægtens artikel 33, stk. 2, omtalte lægeudvalg.

- 6 Lægeudvalget bekræftede i et notat, der den 5. marts 1992 blev tilstillet de kompetente tjenestegrene i Kommissionen, den rådgivende læges udtalelse og anførte følgende:

»Lægeudvalget skal efter gennemgang af akterne vedrørende ansøgerens lægeundersøgelse inden ansættelsen, de dertil knyttede erklæringer fra den konsulterede speciallæge samt de lægeerklæringer, ansøgeren har forelagt udvalget, og efter høring af den læge, der har afgivet udtalelsen om fysisk uegnethed, udtale, at A. ikke opfylder de for hans hverv nødvendige fysiske krav.«

- 7 Derefter meddelte sagsøgte ved skrivelse af 16. marts 1992 sagsøgeren sin afgørelse. Denne skrivelse har følgende ordlyd:

»I anledning af Deres skrivelse af 17. december 1991 skal jeg herved meddele Dem, at lægeudvalget på et møde den 5. marts 1992 har behandlet den udtalelse om fysisk uegnethed, der blev afgivet efter Deres lægeundersøgelse den 24. oktober 1991.

Jeg beklager at måtte meddele Dem, at udvalget kun har kunnet bekræfte denne negative udtalelse. Som følge heraf kan det ikke antages, at De opfylder de fysiske krav, der er nødvendige for at beklæde en stilling som fuldmægtig i Kommissionen, jf. vedtægtens artikel 28, litra e).

De kan herefter beklageligvis ikke komme i betragtning som ansøger til den pågældende stilling.«

- 8 Ved skrivelse af 12. juni 1992 påklagede sagsøgeren i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, afgørelsen af 16. marts 1992 og påberåbte sig herved blandt andet

konklusioner 89/C 28/02 vedtaget af Rådet og medlemsstaternes sundhedsministre, forsamlet i Rådet, den 15. december 1988, om AIDS på arbejdspladsen (EFT 1989 C 28, s. 2, herefter benævnt »Rådet og sundhedsministrenes konklusioner«), hvori det udtales, at »en HIV-smittede uden AIDS-sygdomssymptomer bør betragtes og behandles som en normal, arbejdsdygtig arbejdstager«.

- 9 I afgørelse af 9. oktober 1992, der blev tilstillet sagsøgeren ved skrivelse af 16. oktober 1992, anførte Kommissionen først og fremmest, at dens afgørelse om ikke at ansætte sagsøgeren var i overensstemmelse med bestemmelser fra Fællesskabets institutioner, og navnlig Rådets og sundhedsministrenes konklusioner, idet sygdommen var brudt ud hos sagsøgeren, der således ikke længere blot var seropositiv. Kommissionen tilføjede, at der, da sagsøgeren udtrykkeligt havde forpligtet sig til i væsentligt omfang at arbejde i delegationerne i udviklingslande, også måtte lægges vægt på andre forhold, såsom arbejdskravene og de miljømæssige forhold på det sandsynlige arbejdssted samt den lokale mangelfulde lægelige infrastruktur.

Retsforhandlingerne

- 10 Sagsøgeren har herefter ved stævning indgivet til Rettens Justitskontor den 21. januar 1993 anlagt denne sag.
- 11 Ved dokumenter indgivet til Rettens Justitskontor den 5. maj 1993 har Union syndicale-Bruxelles og Union syndicale-Luxembourg fremsat begæring om at måtte intervenere i sagen til støtte for sagsøgerens påstande. Formanden for Tredje Afdeling har ved kendelse af 22. juni 1993 tilladt interventionen. Intervenienterne har den 1. september 1993 indgivet et fælles interventionsindlæg. Sagsøgeren har ikke fremsat bemærkninger hertil.

- 12 Retten (Tredje Afdeling) har efter anmodning fra sagsøgeren besluttet, at den mundtlige forhandling sker for lukkede døre, og at sagsøgerens navn i alle offentliggørelser af sagen erstattes med bogstavet A.
- 13 Retten (Tredje Afdeling) har på grundlag af den refererende dommers rapport besluttet at anmode sagsøgeren om at fremlægge de lægeerklæringer, der vedrører den undersøgelse af ham, som dr. P., Centre médical des entreprises travaillant à l'extérieur, Paris, gennemførte, samt erklæret sig enig i, at Kommissionen fremlægger de dokumenter, der vedrører sagsøgerens helbred. Sagsøgeren har efterkommet denne anmodning og har fremlagt de af dr. F. affattede lægeerklæringer, ligesom han har erklæret sig indforstået med, at Kommissionens dokumentation vedrørende hans helbred fremlægges. Retten har efter fremlæggelsen af denne dokumentation besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse. Den har anmodet sagsøgeren og sagsøgte i hovedsagen om i retsmødet at lade sig bistå af læger, som de selv udpeger, og som vil kunne besvare generelle lægelige spørgsmål. Sagsøgeren og intervenienterne har i retsmødet været ledsaget af dr. W., chef de clinique adjoint pour les maladies infectieuses, hôpital Saint-Pierre de Bruxelles, og Kommissionens befuldmægtigede af institutionens rådgivende læge, dr. S.
- 14 Parterne har afgivet indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten i retsmødet den 26. januar 1994.

Parternes påstande

- 15 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
- 1) Kommissionens afgørelse af 16. marts 1992, hvorved den afviste at tage sagsøgerens ansøgning om ansættelse i betragtning, annulleres.

- 2) Kommissionens afgørelse af 9. oktober 1992 om afvisning af sagsøgerens klage annulleres.

- 3) Kommissionens tilpligtes at betale sagsøgeren 50 000 FF i erstatning for den ikke-økonomiske skade, han har lidt.

- 4) Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

16 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- 1) Frifindelse.

- 2) Afgørelsen om sagens omkostninger træffes efter gældende ret.

17 Intervenienterne har nedlagt følgende påstande:

- 1) Der gives sagsøgeren medhold i de af ham i stævningen nedlagte påstande.

- 2) Kommissionen tilpligtes at afholde sagens omkostninger, herunder de af intervenienterne afholdte omkostninger.

Annulationspåstandene

- 18 Sagsøgeren har til støtte for disse påstande påberåbt sig fem annullationsgrunde støttet på henholdsvis tilsidesættelse af retten til kontradiktion, den anfægtede afgørelses manglende begrundelse, tilsidesættelse af lighedsgrundsætningen, krænkelse af privatlivets fred, og endelig, at der er foretaget en åbenbar fejlurdering, samt tilsidesættelse af Rådets og sundhedsministrenes konklusioner.
- 19 Intervenienterne har til støtte for deres påstande påberåbt sig de af sagsøgeren fremførte annullationsgrunde og desuden gjort gældende, at artikel 33, stk. 2, i vedtægten er retsstridig. Retten finder, at dette sidste anbringende bør behandles først.

Anbringendet om, at vedtægtens artikel 33, stk. 2, er retsstridig

- 20 Intervenienterne har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse må annulleres, fordi den støttes på en retsstridig lægelig udtalelse, da denne er afgivet med hjemmel i vedtægtens artikel 33, stk. 2, om lægeudvalgets sammensætning og virksomhed, der på sin side er en retsstridig bestemmelse. Intervenienterne har i første række anført, at artikel 33, stk. 2, med den deri indeholdte bestemmelse om, at lægeudvalget er sammensat af tre læger, der udpeges af ansættelsesmyndigheden blandt institutionernes rådgivende læger, udgør en tilsidesættelse af ansøgenes ret til kontradiktion. I denne sag er der tale om en så meget mere alvorlig overtrædelse, som det er den rådgivende læge, der afgav den oprindelige udtalelse om uegnethed, der over for Generaldirektoratet for Personale og Administration tilkendegav, hvilke tre læger han ønskede som medlemmer af lægeudvalget. Et således nedsat udvalg yder næppe nogen sikkerhed for upartiskhed eller uafhængighed i forhold til Fællesskabets institutioner og bryder derfor med princippet om sagsøgerens ret til kontradiktion. Intervenienterne har dernæst gjort gældende, at lægeudvalgets funktionsmåde, således som den er fastlagt i vedtægtens artikel 33, stk. 2, også indebærer en tilsidesættelse af ansøgers ret til kontradiktion, idet en ansøger, selv om han er totalt uvidende om indholdet af den lægelige udtalelse om uegnethed, der fører til, at han udelukkes fra at komme i betragtning,

på eget initiativ selv må anmode lægeudvalget om at blive hørt og om, at hans egen læge høres. Dette medfører, at lægeudvalget i de fleste tilfælde træder sammen og træffer afgørelse på grundlag af dokumenter uden at høre hverken ansøgeren eller hans læge. For det tredje har intervenienterne gjort gældende, at de ikke vidste og stadig ikke ved, på hvilket grundlag lægeudvalget har baseret sin udtalelse. Ifølge intervenienterne virker lægeudvalget tilsyneladende som en blot og bar stadfæstelsesinstans for institutionens rådgivende læges afgørelse.

21 Kommissionen har gjort gældende dels, at dette anbringende skal afvises, idet sagsøgeren hverken har fremført det i klagen eller i stævningen, og dels, at anbringendet savner grundlag, idet intet i sagen giver holdepunkt for at hævde, at lægeudvalget ikke har undersøgt sagen og de dokumenter, der blev udfærdiget efter sagsøgerens lægeundersøgelse før ansættelsen, med den absolutte objektivitet og upartiskhed, der krævedes.

22 Retten bemærker indledningsvis, at det i vedtægtens artikel 33, stk. 1, bestemmes, at »før udnævnelsen underkastes den udvalgte ansøger en lægeundersøgelse af en af institutionens læger, for at institutionen kan få sikkerhed for, at ansøgeren opfylder betingelserne i henhold til artikel 28, litra e)«, og at det i fortsættelsen i stk. 2 bestemmes, at »når den i stk. 1 omhandlede lægeundersøgelse fører til en negativ udtalelse, kan ansøgeren inden tyve dage efter, at han har modtaget meddelelse herom fra institutionen, anmode om, at hans tilfælde forelægges til udtalelse i et lægeudvalg sammensat af tre læger, der udpeges af ansættelsesmyndigheden blandt institutionernes rådgivende læger. Den rådgivende læge, der har afgivet den første negative udtalelse, skal høres af lægeudvalget. Ansøgeren kan forelægge udvalget en udtalelse fra en læge efter eget valg ...«

23 Herefter skal Retten for det første bemærke, at fællesskabslovgiver, ved indsættelsen i vedtægten af en bestemmelse om en lægeundersøgelse forud for enhver ansættelse, ikke i kraft af en trinøjere fællesskabsretlig bestemmelse eller en anden bindende bestemmelse var forpligtet til at indføre en eller anden form for administrativ klageordning i forhold til de af den rådgivende læge efter denne lægeundersøgelse afgivne udtalelser. Når der alligevel ved nævnte artikel 33, stk. 2,

i vedtægten blev indført et kontrollerende lægeudvalg, var formålet at give ansøgerne en ekstra garanti og dermed en bedre beskyttelse af deres rettigheder.

- 24 På baggrund heraf finder Retten for det andet, at et lægeudvalg bestående af tre læger, og som den rådgivende læge, der har afgivet den oprindelige udtalelse om fysisk uegnethed, ikke er medlem af, men hvis medlemmer udpeges blandt institutionernes rådgivende læger og ikke udelukkende blandt de rådgivende læger i vedkommende institution, udgør en reel, ekstra garanti for ansøgerne. Retten skal desuden bemærke, at intervenienternes argument om, at disse tre læger hverken besidder den fornødne kompetence eller den fornødne upartiskhed, ikke støttes på oplysninger af nogen art, der gør det muligt at tage stilling til, om argumentet er begrundet. Heraf følger, at Retten ikke kan give intervenienterne medhold i deres argument om, at artikel 33, stk. 2, ved bestemmelserne om fastsættelse af lægeudvalgets sammensætning udgør en tilsidesættelse af princippet om sagsøgerens ret til kontradiktion.
- 25 Retten skal for det tredje bemærke, at det klart af nævnte artikel 33, stk. 2, fremgår, at ansøgeren kan forelægge udvalget en udtalelse fra en læge efter eget valg. Endvidere fremgår det af sagen, at Kommissionens Lægetjeneste i det foreliggende tilfælde ikke blot opfordrede sagsøgeren til at forelægge lægeudvalget alle de dokumenter, han tillagde betydning, men også til personligt at give møde for udvalget eller lade sig repræsentere for det af en af ham valgt læge. I øvrigt kan en ansøger ifølge fast praksis altid forlange og opnå, at begrundelsen til en udtalelse om fysisk uegnethed meddeles den pågældende ansøgers egen læge (jf. Domstolens dom af 13.4.1978, sag 75/77, Møllet mod Kommissionen, Sml. s. 897, og Rettens dom af 18.9.1992, forenede sager T-121/89 og T-13/90, X. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2195). En sådan meddelelse af begrundelsen kan ske før lægeudvalget træder sammen.
- 26 Retten skal i det foreliggende tilfælde bemærke, at det står fast, at sagsøgeren telefonisk fik meddelt begrundelsen til udtalelsen om fysisk uegnethed, endog før han fik den tilstillet skriftligt. På den baggrund må det fastslås, at der ikke er noget grundlag for intervenienternes argument om, at ansøgeren, der udelukkes fra

ansættelse, selv må tage initiativet og anmode lægeudvalget om at blive hørt, skønt de er uvidende om det lægelige indhold af udtalelsen om fysisk uegnethed.

- 27 Hvad angår spørgsmålet om, hvilke oplysninger lægeudvalget lægger til grund, fremgår det på den ene side af nævnte artikel 33, stk. 2, at udvalget skal benytte den i institutionen udarbejdede helbredsjournal og høre den rådgivende læge, der har afgivet udtalelsen om fysisk uegnethed, samt eventuelt den udtalelse, der er afgivet af en af ansøgeren valgt læge. På den anden side kan udvalget, som det fremgår af denne sag, basere sig på et møde med ansøgeren og/eller dennes læge og alle de dokumenter, som ansøgeren måtte finde det hensigtsmæssigt at forelægge det. Endvidere kan lægeudvalget, såfremt det finder det hensigtsmæssigt, lade ansøgeren gennemgå en ny undersøgelse og eventuelt påbyde andre undersøgelser eller indhente udtalelse fra andre specialister. Heraf følger, at lægeudvalget er i stand til at gennemføre en ny fuldstændig og upartisk behandling af ansøgerens forhold (jf. nævnte dom i sagen X. mod Kommissionen).
- 28 Det fremgår af det anførte, at anbringendet om, at nævnte artikel 33, stk. 2, er retsstridig, under alle omstændigheder må forkastes, hvorfor det ikke er nødvendigt at tage stilling til, om anbringendet kan admitteres.

Anbringendet om tilsidesættelse af retten til kontradiktion

- 29 Sagsøgeren har i retsmødet selv fremført anbringendet, fremsat af intervenienterne i deres interventionsindlæg, om tilsidesættelse af retten til kontradiktion. Sagsøgeren og intervenienterne har i den forbindelse gjort gældende, at sagsøgeren ikke i fornødent omfang blev gjort bekendt med proceduren ifølge artikel 33, stk. 2, og navnlig ikke med, at lægeudvalgets afgørelse, for så vidt angår de lægelige vurderinger, var endelig. Kommissionen hævdes således at have tilsidesat retten til kontradiktion ved at afvise at tage hensyn til en den 28. september 1992 af dr. F. udfærdiget lægeerklæring, hvoraf fremgår, at den anfægtede afgørelse bygger på en

lægelig udtalelse, der er behæftet med en åbenbar fejlsvurdering. Intervenienterne har tilføjet, at der også foreligger en tilsidesættelse af retten til kontradiktion derved, at den rådgivende læge ikke meddelte sagsøgerens læge, hvad der var blevet konstateret ved lægeundersøgelsen før ansættelsen, og heller ikke undersøgelsens udfald. Herved blev sagsøgeren afskåret fra at tilrettelægge sit forsvar.

30 Retten skal udtale, at der ikke i sagens faktiske omstændigheder er noget grundlag for dette anbringende. Det fremgår nemlig af sagen, at Kommissionens Lægetjeneste ved skrivelse af 20. februar 1992 meddelte sagsøgeren, at han »for lægeudvalget kunne fremlægge alle de dokumenter (lægeerklæringer, røntgenfotografier, analyseresultater, funktionstestresultater osv.), som De tillægger betydning for sagens afgørelse«, og at »ifølge vedtægtens artikel 33 skal den rådgivende læge, der har afgivet den første negative udtalelse, høres af lægeudvalget«, ligesom ansøgeren kan »forelægge udvalget en udtalelse fra en læge efter eget valg«. Det fremgår desuden af sagen, at den rådgivende læge, før han skriftligt tilstillede sagsøgeren den første negative udtalelse, telefonisk havde meddelt ham resultatet af lægeundersøgelsen før ansættelse samt grundene til den negative udtalelse, han havde afgivet. Heraf følger, at sagsøgeren i fornødent omfang blev informeret om proceduren i henhold til artikel 33, stk. 2. Retten skal endvidere bemærke, at Kommissionens Lægetjeneste i nævnte skrivelse af 20. februar 1992 udtrykkeligt gjorde sagsøgeren opmærksom på hans adgang til at forelægge udvalget en udtalelse fra en læge efter eget valg. Sagsøgerens anbringende om, at Kommissionen afslog at tage hensyn til den lægeerklæring, hans egen læge havde udfærdiget den 28. september 1992, dvs. 6 måneder efter at lægeudvalgets udtalelse forelå, savner således grundlag. Endelig er den rådgivende læge ikke efter nogen bestemmelse i vedtægten forpligtet til at give ansøgerens egen læge og ikke ansøgeren selv underretning om udfaldet af lægeundersøgelsen før ansættelsen. Selv om Retten i den nævnte dom i sagen X. mod Kommissionen udtalte, at forpligtelsen til at begrunde en afgørelse, der indeholder et klagepunkt, skal afpasses efter de krav, der følger af den lægelige tavshedspligt, og at dette sker ved, at den pågældende får mulighed for at forlange og opnå, at begrundelsen for en konstateret fysisk uegnet meddeles en af ham valgt læge, er denne mulighed dog ingenlunde til hinder for, at den rådgivende læge direkte meddeler den pågældende selv begrundelsen for den konstaterede fysiske uegnet, såfremt han finder, at dette er hensigtsmæssigt og ikke bryder med hans pligter som læge. Under alle omstændigheder kan det af den rådgivende læge truffede valg i denne sag ikke udgøre en tilsidesættelse af princippet om retten til kontradiktion, når henses til, at sagsøgeren, som det fremgår af sagens akter, var bekendt med sin helbredstilstand.

31 Anbringendet må derfor forkastes.

Anbringendet om, at den anfægtede afgørelse ikke er begrundet

- 32 Sagsøgeren og intervenienterne har under den mundtlige forhandling gjort gældende, at hverken den negative udtalelse, der blev afgivet den 28. november 1991 af Kommissionens rådgivende læge, lægeudvalgets stadfæstende udtalelse af 5. marts 1992, den anfægtede afgørelse eller Kommissionens besvarelse af 16. oktober 1992 af den af sagsøgeren indgivne klage indeholder en begrundelse, der giver sagsøgeren mulighed for at kende det lægelige grundlag for den anfægtede afgørelse, hvorfor der foreligger en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 25.
- 33 Kommissionen har heroverfor anført, at sagsøgeren fuldt ud var bekendt med sin helbredstilstand, idet han selv over for Kommissionens rådgivende læge under lægeundersøgelsen før ansættelsen uopfordret havde oplyst, at han var seropositiv. Desuden havde den rådgivende læge, før han skriftligt fremsendte sin negative udtalelse, personligt telefonisk meddelt sagsøgeren indholdet af den udtalelse, han havde afgivet, samt begrundelsen herfor, hvilket sagsøgeren udtrykkeligt erkendte i sin skrivelse af 17. december 1991 til Kommissionen.
- 34 Retten skal indledningsvis anføre, at ifølge fast praksis har den pligt til begrundelse, som fremgår af vedtægtens artikel 25, stk. 2, til formål dels at give den pågældende et tilstrækkeligt grundlag for at bedømme berettigelsen af den akt, der indeholder et klagepunkt mod ham, og hensigtsmæssigheden af at anlægge sag ved Retten, og dels at gøre det muligt for denne at udøve sin legalitetskontrol (jf. Domstolens dom af 26.11.1981, sag 195/80, Michel mod Parlamentet, Sml. s. 2861, og Rettens dom af 12.2.1992, sag T-52/90, Volger mod Parlamentet, Sml. II, s. 121).

- 35 Ifølge fast praksis skal denne begrundelsespligt imidlertid »forenes med den lægelige tavshedspligt, som — bortset fra ekstraordinære omstændigheder — tvinger enhver læge til at vurdere rimeligheden af at meddele de patienter, han behandler eller undersøger, arten af deres eventuelle sygdomme. Dette sker ved, at den pågældende får mulighed for at forlange og opnå, at uegnethedsgrundene meddeles en læge, som vedkommende selv har valgt« (jf. Domstolens dom af 27.10.1977, sag 121/76, Sml. s. 1971, og nævnte dom i sagen X. mod Kommissionen). Med hensyn til begrundelsespligtens rækkevidde skal der desuden henses til de omstændigheder, hvorunder afgørelsen er blevet truffet, og til, om vedkommende eventuelt er bekendt med disse omstændigheder (jf. dom af 24.2.1981, forenede sager 161/80 og 162/80, Carbognani og Zabetta mod Kommissionen, Sml. s. 543, og af 23.3.1988, sag 19/87, Hecq mod Kommissionen, Sml. s. 1681).
- 36 På baggrund af disse principper må Retten for det første konstatere, at både den negative udtalelse, Kommissionens rådgivende læge afgav, og lægeudvalgets udtalelse alene henviser til resultaterne af de gennemførte lægeundersøgelser samt til det forhold, at resultaterne støttes på den undersøgelse, der blev gennemført i Kommissionens Lægetjeneste, og på dr. F.'s erklæring af 14. november 1991. Hverken den ene eller den anden udtalelse giver således direkte sagsøgeren viden om, hvilke konstateringer de helt præcist er baseret på.
- 37 Retten skal imidlertid for det andet bemærke, at det fremgår af sagens akter, at sagsøgeren allerede inden lægeundersøgelsen før ansættelsen havde kendskab til sin helbredstilstand og hvad han var smittet af. Dette fremgår blandt andet af, at han selv uopfordret under lægeundersøgelsen over for Kommissionens rådgivende læge oplyste, at han var seropositiv.
- 38 For det tredje fremgår det som tidligere nævnt (jf. præmis 30) af sagens akter, at Kommissionens rådgivende læge, før han skriftligt den 28. november 1991 tilstillede sagsøgeren den negative udtalelse, han havde afgivet, telefonisk oplyste denne om resultatet af lægeundersøgelsen og om sine grunde, hvilket sagsøgeren ikke har bestridt. Kommissionens rådgivende læge har i retsmødet i den forbindelse udtalt,

at han ved denne lejlighed meddelte sagsøgeren de medicinske undersøgelsesresultater og de grunde, han baserede sin negative udtalelse på, hvilket sagsøgeren heller ikke har bestridt. Dette forhold bekræftes i øvrigt af den skrivelse af 12. december 1991, som sagsøgeren selv tilstillede Kommissionen, og hvori det hedder:

»Jeg takker for Deres skrivelse af 28. november 1991 vedrørende den afgørelse, De har truffet som følge af resultaterne af lægeundersøgelsen. Jeg er Dem taknemmelig for, at De først gav mig telefonisk besked herom ... jeg tror, ærlig talt, at (lægeudvalget) vil stadfæste Deres udtalelse ...«

- 39 Retten skal endelig fastslå, at Kommissionens besvarelse af sagsøgerens klage indeholder andre oplysninger ud over de oplysninger, der fandtes i udtalelserne fra den rådgivende læge og lægeudvalget. Besvarelsen indeholder nemlig blandt andet som begrundelse for den anfægtede afgørelse en udtalelse om, at Rådets og sundhedsministrenes konklusioner, som sagsøgeren havde påberåbt sig i sin klage, »taler om HIV-smittede 'uden AIDS-sygdomssymptomer', hvilket — ifølge de oplysninger, Lægetjenesten har givet — ikke gælder A.«, at »ifølge Lægetjenesten (der ikke har tilsidesat sin tavshedspligt og givet detaljerede oplysninger om den pågældendes helbredstilstand) er sygdommen brudt ud hos klageren«, at »der for hans vedkommende ikke længere blot er tale om seropositivitet«, og at »det er fastslået, at A. er under specialbehandling som følge af de pågældende symptomer og ikke kan anses for at være symptomfri smittebærer«.

- 40 På baggrund heraf finder Retten, at Kommissionen efter omstændighederne i den foreliggende sag har opfyldt den påhvilende begrundelsespligt, der som nævnt ovenfor (i præmis 35) skulle forenes med den lægelige tavshedspligt. Heraf følger, at sagsøgerens ret til kontradiktion ikke er blevet tilsidesat som følge af manglende begrundelse, ligesom Retten heller ikke er blevet stillet over for en situation, hvor det var umuligt for den at kontrollere afgørelsens lovlighed. Den anden søgsmålsgrund skal derfor under alle omstændigheder forkastes, hvorfor det ikke er nødvendigt at tage stilling til, om den kan admitteres.

Anbringendet om tilsidesættelse af lighedsgrundsætningen

- 41 Sagsøgeren og intervenienten har gjort gældende, at den omstændighed, at sagsøgeren uopfordret oplyste, at han var seropositiv, i denne sag har medført en diskriminering af sagsøgeren i forhold til ansøgere, der ikke oplyser, at de er seropositive. Denne ulige behandling og diskriminering er ifølge sagsøgeren en følge af, at Lægetjenesten ikke har nogen mulighed for at underkaste ansøgere en obligatorisk HIV-test, hvilket medfører, at konstateringen af, om der hos disse personer eventuelt foreligger seropositivitet, udelukkende afhænger af deres redelighed og således har en tilfældig, absolut diskriminerende karakter.
- 42 Ifølge fast praksis tilsidesættes ligebehandlingsprincippet, såfremt to persongrupper, hvis retlige og faktiske situation ikke adskiller sig væsentligt fra hinanden, behandles forskelligt, eller såfremt forskellige forhold behandles ens (jf. Rettens dom af 7.2.1991, forenede sager T-18/89 og T-24/89, Tagaras mod Domstolen, Sml. II, s. 53).
- 43 Retten skal bemærke, at i denne sag kan sagsøgerens situation efter beskrivelsen heraf ovenfor i præmis 3 ikke på nogen måde sammenlignes med situationen for en anden ansøger, der ikke på eget initiativ under lægeundersøgelsen før ansættelsen har afgivet en sådan erklæring. Det var under de foreliggende omstændigheder, også selv om sagsøgeren havde erklæret, at han var seropositiv, den rådgivende læges og dernæst lægeudvalgets pligt i overensstemmelse med artikel 28, litra e), og artikel 33, stk. 1, i vedtægten at undersøge, om sagsøgeren opfyldte de nødvendige fysiske krav. Hertil kommer, at en erklæring, der fremsættes af en ansøger af egen drift under lægeundersøgelsen før ansættelsen om, at han lider af en bestemt sygdom, ikke kan føre til, at den rådgivende læge herefter ikke kan beskæftige sig mere indgående med dette forhold. Såfremt dette var tilfældet, ville lægeundersøgelsen, der nødvendigvis i et vist omfang må baseres på ansøgerens egne udtalelser, miste enhver værdi.

- 44 Det følger af det anførte, at anbringendet skal forkastes, uden at det er nødvendigt at tage stilling til, om det kan admitteres.

Anbringendet om krænkelse af privatlivets fred og tilsidesættelse af artikel 8 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder

- 45 Sagsøgeren har gjort gældende, at afgørelsen om ikke at ansætte ham i en stilling, der omfatter de opgaver, som var genstand for prøverne i en udvælgelsesprøve, han bestod, på grundlag af oplysninger, han uopfordret og ganske uforpligtet gav Lægejetenesten om sit helbred, udgør en klar krænkelse af en persons ret til at drage omsorg for sit helbred og liv og herunder retten til eventuelt at udsætte sig for de risici, hvormed den højeste såvel faglige som personlige stræben er forbundet.

- 46 Intervenienterne har gjort gældende, at det af Domstolens dom af 4. oktober 1991 (sag C-185/90 P, Kommissionen mod Gill, Sml. I, s. 4779), fremgår, at lægeundersøgelsen før ansættelsen alene er i institutionens interesse. Den er således ifølge intervenienterne faktisk blevet indført af hensyn til den pågældende institutions ønske om et afbalanceret budget, idet det herved skal undgås, at institutionen før eller senere må afholde væsentlige udgifter. Denne målsætning er imidlertid ikke forenelig med kravet om beskyttelse af privatlivets fred, således om dette følger af artikel 8 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder (herefter benævnt »konventionen«). Intervenienterne har tilføjet, at den blotte omstændighed, at der i det foreliggende tilfælde er blevet gennemført en HIV-test, i sig selv udgør en krænkelse af privatlivets fred, idet en sådan test var aldeles unødvendig og overflødig, fordi sagsøgeren allerede havde erklæret, at han var seropositiv.

- 47 Retten skal indledningsvis bemærke, at det følger af artikel 8, stk. 1, i konventionen, at »enhver har ret til respekt for sit privatliv og familieliv, sit hjem og sin korrespondance«.

- 48 Domstolen har i dom af 18. juni 1991 (sag C-260/89, ERT, Sml. I, s. 2925) fastslået, at »[grundrettighederne] ... hører til de almindelige retsgrundsætninger, som Domstolen skal beskytte. I den forbindelse lægger Domstolen de forfatningsmæssige traditioner i medlemsstaterne til grund samt de anvisninger i form af internationale traktater om beskyttelse af menneskerettighederne, som medlemsstaterne har været med til at udarbejde, eller som de senere har tiltrådt (jf. bl.a. dom af 14.5.1974, sag 4/73, Nold, Sml. s. 491, præmis 13). Den europæiske menneskerettighedskonvention er herved af særlig betydning (jf. bl.a. dom af 15.5.1986, sag 222/84, Johnston, Sml. s. 1651, præmis 18). Det følger heraf, således som Domstolen har bekræftet det i dom af 13. juli 1989 (sag 5/88, Wachauf, Sml. s. 2609, præmis 19), at foranstaltninger, som er uforenelige med overholdelsen af de ved konventionen anerkendte og sikrede menneskerettigheder, ikke er tilladte i Fællesskabet«.
- 49 I øvrigt indeholder artikel F, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union, der trådte i kraft den 1. november 1993, følgende bestemmelse: »Unionen respekterer de grundlæggende rettigheder, således som de garanteres ved den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950, og således som de følger af medlemsstaternes fælles forfatningsmæssige traditioner, som generelle principper for fællesskabsretten.«
- 50 Først bemærkes, at kravet ifølge vedtægtens artikel 33 om en lægeundersøgelse før ansættelsen af en tjenestemand i Fællesskabet ikke på nogen måde er i strid med det grundlæggende princip om respekt for privatlivets fred, således om dette er fastlagt ved konventionens artikel 8. Nævnte lægeundersøgelse skal gøre det muligt for institutionen at undlade at udnævne en ansøger, der er uegnet til den stilling, der er tale om, eller omvendt at ansætte ham og tildele ham en stilling, der svarer til hans helbredssituation. Dette er en helt legitim målsætning for enhver offentlig myndighed og harmonerer med såvel institutionernes som fællesskabstjenestemændenes interesse. Kravet om en lægeundersøgelse før ansættelsen er desuden et krav, der stilles i de fleste medlemsstaters retsorden. På baggrund heraf kan det ikke antages, at reglen om en lægeundersøgelse før ansættelsen principielt er i strid med grundsætningen om privatlivets fred. Dette resultat ændres ikke af, at den negative udtalelse, der eventuelt afgives i forbindelse med undersøgelsen, delvis er baseret på oplysninger, som en ansøger til en stilling i Fællesskabets institutioner har givet af egen drift.

- 51 Dernæst bemærkes, at en sådan lægeundersøgelse før ansættelsen for ikke at være fuldstændig overflødig nødvendigvis må omfatte en klinisk undersøgelse og eventuelt de supplerende biologiske undersøgelser, som den rådgivende læge anser for nødvendige. Det kan fastslås, at sagsøgeren i denne sag uopfordret oplyste, at han var seropositiv, og det står fast, at han accepterede gennemførelsen af en HIV-test. Intervenienternes argument om, at denne test var unødvendig og overflødig, er ikke på nogen måde blevet underbygget, og Retten, der kun kan fastslå, at den rådgivende læge anså en sådan test for nødvendig eller i alt fald hensigtsmæssig, kan ikke inden for rammerne af sin prøvelsesret kritisere en sådan rent lægelig vurdering.

Anbringendet om en åbenbar fejlurdering og tilsidesættelse af konklusioner vedtaget af Rådet og medlemsstaternes sundhedsministre, forsamlet i Rådet, den 15. december 1988 om AIDS

Parternes argumentation

- 52 Sagsøgerne og intervenienterne har indledningsvis gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er udtryk for en åbenbar fejlurdering, idet den bygger på fejlagtige konstateringer fra Lægetjenestens side, ifølge hvilke sygdommen var brudt ud hos sagsøgeren, således at der ikke længere blot var tale om seropositivitet. Dette modsiges dels af de konstateringer, Kommissionens rådgivende læge nåede frem til under lægeundersøgelsen før ansættelsen, under hvilken han ikke fastslog, at der forelå en særlig lidelse, og dels af udtalelsen i den lægeerklæring, der den 14. november 1991 blev afgivet af sagsøgerens læge, dr. F., der er specialist på området, og hvorefter sagsøgerens kliniske tilstand og immunologiske status var tilfredsstillende. Ifølge sagsøgeren må det tillægges betydning, at hans »T4-procent« ikke på noget tidspunkt har ligget under den procent, der anses for at være tegn på, at

sygdommen er brudt ud. Sagsøgeren har fremhævet, at dr. F. på grundlag af de analyser, han med jævne mellemrum lod foretage, i hvert enkelt tilfælde kunne fastslå, at resultaterne af den kliniske undersøgelse lå inden for rammerne af det normale.

- 53 Sagsøgeren har dernæst anført, at de argumenter, Kommissionen har fremført vedrørende de — i betragtning af hans seropositivitet — utilfredsstillende miljømæssige forhold og utilstrækkelige lægelige infrastrukturer i udviklingslandene, ikke er holdbare, når henses til de lægelige vurderinger, der er fremkommet under sagen, samt til hans nuværende beskæftigelse. Han har herved anført, at han siden marts 1991 har arbejdet som forsker ved Centre de coopération internationale en recherche agronomique pour le développement og i forbindelse hermed siden januar 1992 har ledet et landbrugsudviklingsprojekt, der gennemføres i Xalapa i Mexico. Der er her ifølge sagsøgeren tale om en stilling, der ganske svarer til den, han skulle beklæde ved ansættelse i Kommissionen som fuldmægtig med specialopgaver. Han har i den forbindelse fremhævet, at han før han tog til Mexico gennemgik en lægeundersøgelse ved Centre médical des entreprises travaillant à l'extérieur, og at dr. P. efter denne undersøgelse den 27. januar 1992 udtalte, at der ikke var noget lægeligt til hinder for, at han rejste til Mexico, såfremt han med jævne mellemrum kunne tage tilbage til Montpellier. Efter sagsøgerens opfattelse er en sådan afgørelse helt identisk med en udtalelse om, at han besidder den fornødne fysiske egnethed. Han har i øvrigt gjort gældende, at rigtigheden af denne egnethedserklæring bekræftes af de erfaringer, han har indhøstet, idet han allerede i et vist tidsrum har arbejdet i et udviklingsland. På grundlag af disse erfaringer er sagsøgeren nået til det resultat, at den omstændighed, at han er seropositiv, helt kan forenes med hans forskervirksomhed i udviklingslande, der kun råder over en begrænset lægelig infrastruktur.

- 54 Sagsøgeren og intervenienterne har herudover gjort gældende, at Kommissionen, da det er godtgjort, at der i sagsøgerens tilfælde kun er tale om seropositivitet, men ikke om AIDS-sygdomssymptomer, har tilsidesat Rådets og sundhedsministrenes

konklusioner, idet sagsøgeren skulle have været behandlet som en »normal, arbejdsdygtig arbejdstager« og ikke være nægtet ansættelse på grund af fysisk uegnethed.

55 Desuden har intervenienterne gjort gældende, at hverken Kommissionens rådgivende læge eller de læger, der var medlemmer af lægeudvalget, så vidt vides var i besiddelse af en specialuddannelse eller en speciel erfaring, der kvalificerede dem på området for smitsomme sygdomme, og navnlig ikke med hensyn til de problemer, som immundefekt som følge af HIV-smitte rejser.

56 Kommissionen har heroverfor anført, at sagsøgerens anbringende reelt indebærer en anfægtelse af den egentlige lægelige vurdering, som først institutionens rådgivende læge og dernæst lægeudvalget har anlagt. Kommissionen har i den forbindelse henvist til Domstolens og Rettens praksis om rækkevidden af den retslige prøvelse af lovligheden af en afgørelse om at afslå ansættelse på grund af fysisk uegnethed. Den lægelige udtalelse, der blev afgivet på grundlag af resultaterne af den kliniske undersøgelse og dr. F.'s lægeerklæring, indeholder en forståelig sammenhæng mellem de deri indeholdte lægelige konstateringer og den uegnethedserklæring, den munder ud i, og kan følgelig ikke antages at være udtryk for en åbenbar fejlvurdering. Ifølge Kommissionen omtaler den erklæring, sagsøgerens læge, dr. F., udarbejdede den 14. november 1991, en immunitetssvækkelse, et fald i »T4-procenten« i tilslutning til en række symptomer, der henhører under det sædvanlige kliniske symptombillede i tilfælde af HIV-smitte, nemlig leucoplasiæ linguae og candidosis oris. Det fremgår ifølge sagsøgte af selve forekomsten af disse infektioner, at sagsøgeren ved lægeundersøgelsen før ansættelsen ikke kun var seropositiv og uden sygdomssymptomer, men at sygdommen var brudt ud og havde nået et fremskredet stadium. Den senere (den 28.9.1992) af samme dr. F. udarbejdede lægeerklæring, hvori det anføres, at

sagsøgerens tilstand var klinisk tilfredsstillende og hans immunforsvar i bedring, kan ikke tjene som bevis for, at der forelå en åbenbar fejlsvurdering fra institutionens rådgivende læges side, når henses til de oplysninger, denne rådede over under den undersøgelse, han gennemførte.

- 57 Kommissionen har i den forbindelse tilføjet, at den stilling inden for landbrug i tropiske og subtropiske områder, der er ansøgt om, skal beklædes i »risikolande«, når henses til den dér rådende smittefare og mangel på korrekt lægeligt tilsyn og lægebehandling. Dette er en væsentlig omstændighed, som den rådgivende læge med føje, som det fremgår af udtalelsen om fysisk uegnethed, har lagt vægt på.
- 58 Kommissionen har endelig anført, at den praksis, den i almindelighed følger, og som den har fulgt i det foreliggende tilfælde, er helt i overensstemmelse med den holdning, der blev vedtaget i Rådets og sundhedsministrenes konklusioner. Lægetjenesten konstaterede nemlig hos sagsøgeren AIDS-sygdomssymptomer, hvorfor sagsøgeren ikke var omfattet af de nævnte konklusioner.

Rettens bemærkninger

- 59 Det bemærkes, at det af Rådets og sundhedsministrenes konklusioner fremgår, at en HIV-smittet uden AIDS-sygdomssymptomer bør betragtes og behandles som en normal, arbejdsdygtig arbejdstager.
- 60 Det fremgår af Kommissionens skriftlige indlæg og dens indlæg i retsmødet, at den anser sig for bundet af disse konklusioner. På baggrund heraf finder Retten, at disse konklusioner, selv om de ikke kan anses for vedtægtsmæssige bestemmelser eller andre retsforskrifter, dog må anses for bestemmelser, der indeholder retningslinjer, som administrationen har pålagt sig selv, og som ikke må tilsidesættes uden

begrundelse, idet ligebehandlingsprincippet ellers ville blive krænket (jf. Rettens dom af 7.2.1992, sag T-2/90, Ferreira de Freitas mod Kommissionen, Sml. II, s. 103).

- 61 Dernæst bemærkes vedrørende rækkevidden af den retslige efterprøvelse af lovligheden af en afgørelse, der afslår ansættelse på grund af fysisk uegnethed, at det ifølge fast praksis ikke tilkommer Fællesskabets dømmende myndighed at sætte sit skøn i stedet for den lægelige bedømmelse af specifikt medicinske spørgsmål. Det tilkommer dog Retten inden for rammerne af sin prøvelse at kontrollere, om ansættelsesproceduren er forløbet forskriftsmæssigt og navnlig at undersøge, om ansættelsesmyndighedens afgørelse om at afslå ansættelse af en ansøger på grund af fysisk uegnethed støttes på en begrundet lægelig udtalelse, der viser, at der er en forståelig sammenhæng mellem de lægelige konstateringer i udtalelsen og den konklusion, denne når til (jf. Domstolens dom af 26.1.1984, sag 189/82, Seiler m.fl. mod Rådet, Sml. s. 229, og den nævnte dom i sagen X. mod Kommissionen).
- 62 Endelig bemærkes, at ifølge Domstolens og Rettens praksis kan en institutions rådgivende læge basere sin udtalelse om fysisk uegnethed ikke blot på, at der aktuelt foreligger fysiske eller psykiske forstyrrelser, men også på en medicinsk begrundet prognose om fremtidige forstyrrelser, der i en forudsigelig fremtid vil kunne rejse tvivl om normal udførelse af de pågældende arbejdsopgaver (jf. Domstolens dom af 10.6.1980, sag 155/89, M. mod Kommissionen, Sml. s. 1797, og den nævnte dom i sagen X. mod Kommissionen).
- 63 Det påhviler således Retten dels at kontrollere, om der i det foreliggende tilfælde består en forståelig sammenhæng mellem de lægelige konstateringer fra institutionens Lægetjeneste og de konklusioner, ansættelsesmyndigheden nåede til på grundlag heraf i den anfægtede afgørelse, og dels at undersøge, om Rådets og sundhedsministrenes konklusioner er blevet fulgt i det foreliggende tilfælde.

- 64 Hvad angår den forståelige sammenhæng mellem de lægelige konstateringer, der blev gjort under lægeundersøgelsen før ansættelsen, og konklusionen om, at sagsøgeren var fysisk uegnet, bemærkes, at det fremgår af de af Kommissionen fremlagte lægelige dokumenter, der omfatter den kliniske og biologiske undersøgelse, som den rådgivende læge gennemførte, og den lægeerklæring, der den 14. november 1991 blev udfærdiget af sagsøgerens læge, dr. F., at der ved lægeundersøgelsen af sagsøgeren blev konstateret kronisk leucoplasia linguae, en sandsynlig candidosis oris, et T4-underskud på $293/\text{mm}^3$ (normalværdi 675-1575) og et T4/T8-forhold på 0,6 (normalværdi 1-3). Det fremgår endvidere af de svar, som de to læger, der var til stede i retsmødet, har givet, at en HIV-smittet person med de nævnte symptomer henføres til (symptom)-gruppe IV, undergruppe C2 (tilstødende infektioner) ifølge den inddeling af de forskellige udviklingsstadier i forbindelse med AIDS, der, som anerkendt af de to førnævnte læger, på tidspunktet for de omhandlede lægeundersøgelser overalt i verden benyttedes af lægevidenskaben.
- 65 Retten skal på baggrund heraf fastslå, at det ikke er godtgjort, at den af den rådgivende læge afgivne udtalelse, der blev stadfæstet af lægeudvalget, er udtryk for en åbenbar fejlurdering. Retten finder tværtimod, at der klart i det foreliggende tilfælde — som Kommissionen har gjort gældende — består en forståelig sammenhæng mellem de lægelige konstateringer i udtalelsen og det resultat, denne når til, for så vidt angår sagsøgerens fysiske uegnethed til at beklæde den stilling, han havde ansøgt om, hvilket så meget mere gælder, som de med denne stilling forbundne opgaver skulle udføres i udviklingslandene, hvor risikoen for infektioner er større end på det europæiske område, således som sagsøgeren og intervenienterne har erkendt i retsmødet.
- 66 Hvad angår sagsøgerens argument om, at udtalelsen om fysisk uegnethed er udtryk for en åbenbar fejlurdering, idet den strider mod det resultat, dr. F. nåede til i sin erklæring af 14. november 1991, hvoraf fremgår, at sagsøgerens kliniske tilstand og immunforsvar var tilfredsstillende, skal Retten efter en gennemgang af denne erklæring fastslå, at det resultat, dr. F. nåede til, fornuftigvis kun kan fortolkes

således, at sagsøgerens tilstand måtte anses for tilfredsstillende, når henses til hans tilfældes særlige karakteristika. Dette resultat strider således på ingen måde mod de konklusioner, Kommissionens rådgivende læge nåede frem til, og som lægeudvalget stadfæstede. Sagsøgerens argument kan derfor ikke lægges til grund.

67 Vedrørende sagsøgerens argument om, at han i et vist tidsrum har arbejdet i Mexico uden fysiske problemer af nogen art, bemærkes dels, at Mexico ikke tilhører gruppen af »AVS«-lande, hvor den stilling, sagsøgeren var ansøger til, skulle beklædes, og dels, at den i Mexico eksisterende lægelige infrastruktur, som de to i retsmødet tilstedeværende læger har udtalt, generelt ikke kan sammenlignes med den simple infrastruktur, der findes i AVS-landene.

68 Med hensyn til intervenienternes argument vedrørende Kommissionens rådgivende læges og lægeudvalgets medlemmers kompetence bemærkes, at Fællesskabets dømmende myndighed ikke har kompetence til ved den retslige efterprøvelse af udtalelser om fysisk uegnethed at tage stilling til de lægevidenskabelige kvalifikationer hos de læger, der har afgivet en sådan udtalelse. Desuden må det under alle omstændigheder fastslås, at Kommissionen har forklaret, dels at den rådgivende læge har fulgt flere kurser og deltaget i flere kongresser vedrørende AIDS, at han har eksamen fra Institutet for Tropemedicin i Antwerpen, og at han i seks år har virket som læge i et land i Centralafrika, og dels, at den rådgivende læge og lægeudvalget — som det fremgår af de udtalelser, de har afgivet — navnlig har baseret sig på den erklæring, der den 14. november 1991 blev udfærdiget af dr. F., som er anerkendt specialist på området.

69 Retten finder endelig, for så vidt angår den påståede tilsidesættelse af Rådets og sundhedsministrenes konklusioner, at sagsøgeren, der på det i sagen omhandlede tidspunkt tilhørte (symptom)-gruppe IV, undergruppe C2 (tilstødende infektioner) ifølge den daværende anvendte inddeling af de forskellige udviklingsstadier i forbindelse med AIDS, ikke var omfattet af disse konklusioner, der som tidligere

nævnt kun omfatter personer uden AIDS-sygdomssymptomer og dermed altså ikke et tilfælde som sagsøgerens. Kommissionen har derfor ikke tilsidesat disse konklusioner.

- 70 Det følger af det anførte, at anbringendet ikke kan lægges til grund, og at annullationspåstandene således må forkastes.

Erstatningspåstanden

- 71 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen er erstatningspligtig for den ikke-økonomiske skade, han har lidt, som følge af den af Kommissionen begåede tjenstlige fejl, der består i en fejlurdering af hans fysiske egnethed og en grov tilsidesættelse af visse af fællesskabsrettens generelle principper og grundrettighederne.
- 72 Retten skal henvise til, at der efter en gennemgang af de anbringender, som annullationspåstandene støttes på, ikke findes at foreligge en tilsidesættelse fra Kommissionens side af sagsøgerens rettigheder, og at Kommissionen heller ikke har gjort sig skyldig i en åbenbar fejlurdering. Det er således ikke godtgjort, at Kommissionen har begået en ansvarspådragende fejl. Herefter skal også erstatningspåstanden forkastes.
- 73 Det følger af det anførte, at sagsøgte i det hele skal frifindes.

Sagens omkostninger

- ⁷⁴ I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand her om. I henhold til samme procesreglements artikel 88 bærer institutionerne imidlertid selv deres egne omkostninger i sager anlagt af de ansatte ved Fællesskaberne. Det pålægges derfor hver part, herunder intervenienterne, at afholde sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Tredje Afdeling)

- 1) Sagsøgte frifindes.
- 2) Hver part bærer sine omkostninger.

García-Valdecasas

Vesterdorf

Biancarelli

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 14. april 1994.

H. Jung
Justitssekretær

R. García-Valdecasas
Afdelingsformand